

konstitutionelle Lande, og saaledes er det rigtigt. Men det gælder lige saa vel, at der gives Omraader, hvor man ikke ønsker, at Striden skal komme ind, at der er Spørgsmaal om Love, hvor man enten slet ikke fører Forslaget frem, eller ogsaa sikrer man sig, at det møder Sympati fra alle Sider. Et saadant Forslag er det, jeg her har fremlagt. Jeg har ment, at naar vi skulle gaa til at yde de gamle Veteraner den Hæder og Glæde, der her er Tale om, var det i alle Henseender det rigtigste, at det blev gjort under fuld Enighed her fra Rigsdagens Side. For at sikre mig denne Enstemmighed gjorde jeg det, som er gammel Skik her i Landet, naar den Slags Sager skulle frem, jeg henvendte mig til Finansudvalget og sagde dette, jeg tør sige indtil Enkelthederne, hvordan jeg tænkte mig det Forslag indrettet, jeg her vilde fremlægge, og bad derefter om at faa at vide, hvorvidt man fra alle Sider var enig med mig deri, i saa Fald erklærede jeg, at jeg vilde fremme Forslaget. Nogle Dage efter, at jeg havde været til Stede i Finansudvalget, modtog jeg en Skrivelse derfra, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse.

Skrivelsen lyder saaledes: „Under Henvisning til Deres Ekscellences Udtalelser under Samraadet med Udvalget den 21. ds. angaaende en Hædersgave til de gamle Veteraner har jeg herved den Ære at meddele, at Udvalget er enig i, at et Lovforslag om en Hædersgave bør omfatte alle Deltagere i Treaarskrigen uden Hensyn til deres økonomiske Stilling. Ligeledes er Udvalget enig i, at Spørgsmaalet om at foretage noget overfor Veteranerne fra 1864 bør hvile indtil 1914 og henstiller, at denne Forudsætning gives Udtryk i de det eventuelle Lovforslag ledsagende Motiver“. Dette har jeg faaet fra Udvalget med Udvalgets Formands Underskrift, og uden at noget Medlem af Udvalget har taget Reservation derimod. Det er altsaa ikke blot en Tilslutning til Lovforslaget i al Almindelighed, men en udtrykkelig Tilkendegivelse fra Finansudvalget af, at man ønskede, at Hædersgaven skulde ydes til alle Deltagere i Treaarskrigen uden Hensyn til deres økonomiske Stilling.

Det er da vistnok noget ret enestaaende i vort politiske Liv, at 3 Medlemmer af det Finansudvalg, der har givet denne Tilslutning, derefter møde op her og erklære: Nej, dette skal for det første ikke være nogen Hædersgave, der er saamænd ingen Hæder ved det, de vedkommende have gjort, og for det andet ønske vi ud-

trykkelig ved Ændringsforslag at faa det gjort til, at det ikke skal komme alle Deltagere i Krigen til gode, men kun en Del, nemlig de økonomisk uheldigt stillede. Hvis dette skulde blive Praksis i Fremtiden, bliver Ministergerningen lidt vanskeligere her i Landet, end den er. Hidtil have vi dog trods Stridighederne haft det saaledes, at naar Regeringens Medlemmer traf Aftale med Finansudvalgets Medlemmer, blev denne Aftale holdt. Jeg vil meget ønske, at naar der er gjort en Undtagelse fra denne Regel denne Gang, det saa maa blive den eneste, i alt Fald for lange Tider. Skulle vi til at indføre som Praksis, at man ikke kan stole paa de Tilsagn, man har faaet fra Finansudvalgets Medlemmer, vanskeliggøres Lovgivningsforholdene yderligere, og jeg tror ikke, det baader nogen. Selvfølgelig kunne Finansudvalgets Medlemmer ikke indestaa for andre end sig selv og ikke indestaa for andet, end hvad de repræsenterer af Indflydelse i deres Parti, og hvis det havde været andre Medlemmer af Socialdemokratiet end Finansudvalgets, der havde stillet disse Ændringsforslag, skulde jeg ikke have haft noget i og for sig at indvende derimod; men naar det er selve de paagældende Medlemmer af Finansudvalget, mener jeg med Rette at have Aarsag til at beklage mig. Det forekommer mig, at dette alene vilde være Grund nok for det høje Ting til at forkaste disse Forslag og forkaste dem med Glans.

Heller ikke Ændringsforslagernes Karakter indbyder til at stemme for dem. De gaa, som sagt, ud paa, at Karakteren af den Gave, der her ydes, skal forvandles saaledes, at den ikke bliver en Hædersgave, men en Almisser til trængende. Diskussionen om disse to Ting hørte vi allerede ved Sagens første Behandling, og jeg skal ikke genopfriske den. Jeg tror, jeg tør sige, at det Standpunkt, som de ærede Medlemmer her indtager, ikke vil blive meget populært. Men een Ting er vis, og det er, at de Veteraner, der have ansøgt om det, der her tilbydes dem, netop udtrykkelig have ønsket, at det skulde være en Hædersgave, der tilkom alle uden Hensyn til deres Stilling. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds mente, at der kunde spares en hel Del ved at skille de trængende ud og nævnte, at man i 1898 havde anslaaet, at $\frac{1}{3}$ af Veteranerne var under offentlig Forsørgelse, at $\frac{1}{3}$ var velstillet, og at $\frac{1}{3}$ af dem var midt imellem. Jeg vil sige, at hvis man anslog Fordelingen til at være